

Hatanpäällä ei taaskaan nukuta, kun selän särky muistuttaa itsestään. Sydän muistuttaa itseään: älä lankea siihen. Välttelen viehättymistä ja yhtäkkiä ajaudun sinuun ruuhkassa, odotan koko illan suutelemistasi. Hermostuttaa niin, että puolet aivotoiminnastani pysähtyy, niskani murtuu ja unohdan hengittää. Vaivun syvyyksiin ja laitan puhelimeni pois päältä, karkaan Baltiaan, Välimerelle tai Indonesian tulivuorien juurille. Viittä vaille viimeisenä hetkenä kuitenkin saavun kotiin ja sammun, herään huomiseen vasta viikon kuluttua. Pohjavedessä on vaikeaa kellua ja hukun omiin kyyneliini, kun haluaisin sanoa sinulle jotain mutta päädyn tänä yönä olemaan vaiti. En tiedä, kuinka järkevää on ottaa riski. Vangita se osaksi itseään, taittaa siltä niskat ja näyttää, kuinka minä en enää pelkää. Kiedon ns. ylemmyyskompleksin ympärilleni suojaksi, näytän pelolle olevani yli-ihminen. Samalla lasken jokaisen nostamani muurin, nauran päin traumaisten kasvoja ja heittäydyn heiveröisen aavistuksen varaan. Hukuta minut huolettomuuteen, ole niin kiltti. Sinä olet älykäs ja kiehtova kun minä olen juuttunut likaisiin lakanoihin. Kierrät ympärillesi solmuun, tukehdun mielesi kiemurteleviin käärmeisiin. Kuristaa ja puristaa, mutta otteesti tuntuu hyvältä. Seison edessäsi koruttomana ja lohduttomaan haavoittuvaisuuteen ajettuna. Minua pelottaa, enkä olekaan yli-ihminen. Läheisyys painaa silmäni kiinni, sotkeudun ääneesi, puheeseen huonekasveista. Arveluttaa mm. - kehoni valtaava intohimo - oksitosiini ja tuoksusi - viaton kylmänhikinen kosketus. Hajoan tuhanteen osaan sinun painaessasi huulesi iholleni, sielua repii ja hampaita vihloo. Havahtunut sydän hakkaa rintakehää vasten, hymyilen kevään auringon tavoin kepeässä hetkessä. Humala särkee päätä, vitun gin tonic ja sumuisen yökerhon savuinen tupakkakoppi. Jätät aorttaani painavan jäljen, tahdon huutaa taivaille enkä osaa sanoa, kuinka haluan paeta. Enkä osaa sanoa, kuinka kerrankin haluan jäädä. Minä unohdan Mariankadulle pikkutakkini, turhamaiset tekoripseni ja puolet itsestäni. Ja sinä unohdat minut, kun keinun taas marraskuun viidennessä tulessa. Juoksen päättömästi sinua kohti, suudelmiasi syöpyvät mieleeni ja paavin tuoksun vivahde tukkii hajuaistini, näköni sekä aivotoimintani. Tällaista vetoa olen kokenut talven viiltävän kylmissä viimoissa, karkumatkoissa todellisuuden luota. Unissa, joissa olen naiivi ja murheeton. On niin vaarallista luottaa ja uhrata itsensä hyvän olon takia, enkä halua kuihtua pettymykseen. Siksi en haluakaan kertoa, kuinka pidän sinusta. Ja silti minä putoan. Putoan ja putoan ja putoan sinuun, kaadun liukkaalla kävelytiellä jalkojesi juureen baari-illan jälkeen, vaivaantuessani puhun ohi suuni prostituoiduista, entisestä suhteestani ja siitä, kuinka minua ärsyttää vieraat ihmiset sängyssäni. Olen valkoisen konservatiivisen vaimon käärmeennahkalaukku ja rosterin kylmä pinta, punainen liikennevalo ja lamaava migreenikohtaus. Perintötilin saldo on miinuksella ja uudet kengät menevät pilalle loskassa. Seuraavassa hetkessä olen lapsi enkä enää nainen, unohdan kirjaimet, nimeni ja osoitteeni. Polviani vihloo kylmyys ja sinä olet niin kaunis, kun poimit rumaa minua maan raosta. Minä olen väärin päin, pakottava tic-oire ja sinä olet kameran filmirullan onnistunein valokuva. Sanot minua Whatsapp-viestissä verbaalisesti lahjakkaaksi, mutten uskalla sylkeä ajatuksiani päin kasvojasi. En kehtaa antaa itsestäni kaikkea, koska se on aina liikaa. Pysyn hiljaa ja odotan. Ehkä odotan niin kauan, että vihdoin kyllästyit. Enkä edes saisi kaikkea kerrottua, sillä tuntuu, että olen viestien välityksellä vain persoonaton seinäruusu. Haluaisin sanoa, kuinka mieleni tekisi halata sinua, älä häviä tai hävitä minua. Rakas odota, minulla on vielä enemmän annettavaa. En vielä tiedä, itketkö sipulia kuoriessasi. Oletko sellainen mies, joka tuo kukkia mutta sammuttaa sieluni mustasukkaisuudellaan? Vai oletko sellainen mies, joka ensin halaa ja sitten roikottaa minua laidalta? Sinun värisi on tuo kastanjanruskea, olet kesäyössä palava juhannuskokko ja hehkut lämpöä kuin Berliinin pommitukset - enkä minä tiedä, miksi puhun tällaisesta aina. Välillä en osaa sanoa mitään, vaan olen tyhjiyttäni loistava raami ja sinä olet

poliittisesti tärkeä päätös. Edessäsi olen epäkorrekti, epäkohta ihmisoikeuksissa ja sisällötön mainos. Hävettää, kun en pessyt hampaita tai vastannut kysymykseen, koska menin lukkoon. Lukitset minut niin, etten ehkä enää koskaan saa itseäni auki. Käännät avainta ja sen heikko rakenne katkeaa, potkaise koko saatanan ovi alas ja tunkeudu minuun. Mielessä matelee kyykäärmeet enkä uskalla liikahtaa, ettet ota kättäsi pois vyötäröni ympäriltä ja katoa kääntyessäsi parempiin juhliin, ulkomaille tai esimerkiksi atmosfääriin. Suomut hankaavat sisäelimiäni ja se polttaa kuin närästys. Tiedäthän, samanlaista sisäistä säteilyä kuin se, kun hierrän hermostoasi. Olen päättymättömään odotukseen turhautuminen ja tuijotat väsyneillä silmilläsi kelloa lentoasemalla, kun haluat paeta. Patsaat ehtivät murenemaan siinä ajassa, jonka käytän katseeseesi hukkumiseen. Minä tiedän, missä sinä asut. Nyt puolestaan arveluttaa, itketkö sipulia kuoriessasi. Olenko mielestäsi vaarallinen tienylitys vai uudenvuodenaaton ilotulitteet, miksi sinuun sattui kesällä ja mietitkö koskaan, millainen mies sinä olet? Kuinka olisinkin ka(a)tunut, jollet olisi ottanut minusta otetta. Ja kuinka halaatkin niin, että olen vuoden viimeisen kuukauden pimeydessä eheämpi. Sanon sinulle, että nukun muiden ihmisten vieressä paremmin kuin yksin. Tänä yönä katson taas, kuinka tuntematon turhantoimittaja lepää sängyssäni, kun itse valahdan sohvalle valvomaan. En pysty enää nukkumaan muiden vieressä, se repii minua kahtia ja tukehdun toisten tuoksuihin. Olet poikkeustapaus ja punaisena vilkkuva virhekoodi. Sodi kanssani hyvistä tyynyistä, kun patterit ovat taas jääneet ilmaamatta ja pakkanen pakenee sisälle peitteisiin. Älä anna sen tulla väliimme, potki se jalkojemme juureen ja vie siltä untuvapeitto. Anna minun nöyryä aselepoon edessäsi, sillä nyt on viimeinen mahdollisuus saada minuus antautumaan takiasi. Pian olen taas pieni lapsi ja peloissani, potilas päivystyksen jonossa. Tältä tuntuvat maailman suurimmat luonnonkatastrofit yhden ihmisen iholla, diabeetikon happomyrkytys ja omaan kotiin eksyminen viiden absinttishotin jälkeen. Kaikkea ei voi ottaa karkumatkalle mukaan, mutta pakkaa edes minut tai minuutti tätä mielentilaa. Sinä kannat minua kohti keveyttä, enkä ole edes etelässä kokenut tällaista välitöntä lämpöä. Sanot minulle, ettet tiedä, missä me menemme tai minne olemme menossa. Kierrät kysymyksen ja asetat sen uudelleen eteeni, pakenet minun koskiessani sinua tanssilattialla. Olet arvoitus auki edessäni ja turhaudun, älä oletta minulta tämän tasoista keskittymistä. Jätän sinut rauhaan ja kirjoitan manifestin siitä, kuinka minua ei enää kiinnosta. Todellisuudessa minua kiinnostaa yli korkeiden vuorien, enkä osaa vielä käsitellä sinua - räjähteiden purkaminen on ensikertalaiselle vaikeaa ilman ohjeita. Tartut minuun, kun olen kääntymässä paremmille jatkoille etkä päästä hihastani irti. Olet viiden sentin päässä tarvittavan rahasumman kokoamisesta ja niin lähellä minua, että tunnen hengityksesi kasvoillani. Luulen, että haluat ottaa kiinni, mutta samassa hetkessä puhallat minua tuulen tavoin kauemmas. En saa sinusta otetta ja jään oven väliin tärisemään kylmyydestä. En ota sinusta selvää edes selvinpäin, en osaa lukea rauhan merkkejä enkä suhtautua suhteettomuuteen. "Me" on käsittämättömän vahva käsite, eikä sitä ole kohdallamme kai edes olemassa. Me olemme kappelin hauta-arkusta kadonnut vainaja, unihalvauksen kymmenraajaiset olennot tai läpinäkyvä tausta. Silti se olet kerta toisensa jälkeen sinä, johon aivotoimintani kompastuu ja siten joutuu ottamaan askeleen sivulle. Ilmeisesti olen vaarallinen tienylitys ja sittenkin kirjoitan taas kiehtovasta sinusta, vaikken ole tarpeeksi tutustunut sinuun tai tuntemiini tunteisiin. Mitä sinä odotat, eikö tämä riitä ja montako liioiteltua runoa minun tulee vielä kirjoittaa? En tuo sinulle kuuta taivaalta enkä edes tiedä, mitä kahvia ostat lähikaupasta, mutta tässä minä olen. Laske aseesi ja huku halaukseen, jopa minä luovuin varotoimistani jo.